

POSTANOWIENIE

6 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 6 lutego 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa G. S.

przeciwko J. M.

o nakazanie,

na skutek skargi kasacyjnej J. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z 9 czerwca 2022 r., II Ca 1969/21,

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁴ § 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Pozwany w skardze kasacyjnej nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia. Sąd Okręgowy w Krakowie wezwał skarżącego do usunięcia tego

braku (k. 1631). W odpowiedzi na to wezwanie pozwany wskazał, że określenie wartości zaskarżenia nie jest możliwe (k. 1634).

Przedmiotem niniejszego postępowania jest nakazanie wydania dokumentów. Wbrew twierdzeniom skarżącego, jest to sprawa o prawa majątkowe. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jeżeli chronione dobro ma wartość ekonomiczną i bezpośrednio wpływa na sferę interesów majątkowych powoda, to sprawa ma charakter majątkowy (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2016 r., III CZ 53/16, nie publ.). W żądaniu udostępnienia dokumentacji dotyczącej działalności gospodarczej pozwanego niewątpliwie dominują elementy ochrony interesów majątkowych powoda. Sprawa o nakazanie jej wydania jest sprawą o prawa majątkowe (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 października 2006 r., IV CSK 110/06, nie publ.).

Z art. 25 i 26 k.p.c. wynika reguła utrwalenia nie zakwestionowanej przez pozwanego lub nie sprawdzonej przez sąd wartości przedmiotu sporu na czas całego postępowania we wszystkich instancjach. Możliwość odpowiedniego zastosowania do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, zarówno w apelacji, jak i w skardze kasacyjnej „przepisów o wartości przedmiotu sporu” sprowadza się do tego, że w razie zaskarżenia w całości orzeczenia rozstrzygającego o całym przedmiocie sporu, jako wartość przedmiotu zaskarżenia należy podać jego wartość ustaloną w pierwszej instancji. Nie można natomiast odesłania tego rozumieć jako uprawnienia do ponownego oznaczania wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek skargi kasacyjnej, według reguł przewidzianych w art. 19 i nast. k.p.c., w sposób prowadzący do podwyższenia ustalonej już wartości przedmiotu sporu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2003 r., IV CZ 153/03, nie publ.). Należy przypomnieć, że w apelacji pozwany określił wartość przedmiotu zaskarżenia na 1.500 zł (k. 1571); tak samą postrzegał ją powód (k. 1569). Mając powyższe na uwadze, należało uznać, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną odpowiada powyższej kwocie.

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

(M.K.)

[ał]